

Respedică Pisica lui Dalai Lama și puterea lui miau / David Michie. -

București : Atman, 2017

ISBN 978-606-8758-43-5

294

eBook disponibil aici:

THE DALAI LAMA'S CAT AND THE POWER OF MEOW

Copyright © 2015 by David Michie

Originally published in 2015 by Hay House Inc. USA

Copyright © 2017 Editura ATMAN – pentru traducerea în limba română. Reproducerea oricărui fragment din lucrarea de față este posibilă numai cu acordul scris al editurii.

Editura ATMAN, București, 2017

Tel: 0733.084.450

Web: <http://www.editura-atman.ro>

E-mail: office@editura-atman.ro

PISICA LUI DALAI LAMA ȘI PUTEREA lui MIAU

DAVID MICHIE

autor al cărții *Pisica lui Dalai Lama*

do nu se cunosc urmări

înstejptele sunt adunăte și create de mină

Vorbile și faptele ignorante duc-o pânză senină

nunt urmată de fericeire

În viață nu există urmăruș, omul este urmăruș de

urmăruș

— BUDDHA

Traducere: Mariana Alexandru

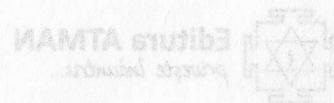
Corectură: Irina Magdalena Nuță

DESPRE AUTOR

Wikipedia: www.wikipedia.com

CUPRINS

Prolog	1
Capitolul unu	5
Capitolul doi	25
Capitolul trei	45
Capitolul patru	71
Capitolul cinci	91
Capitolul șase	115
Capitolul șapte	135
Capitolul opt	155
Capitolul nouă	181
Capitolul zece	203
Instrucțiunile de meditație ale lui PSS	227

Liberis ATMAN. Printare offset, 2018, ICF 032508430

Pentru achiziție: www.libris.ro

Orice călătorie în lume

Conținutul acestui material este în proprietatea sa respectivă în conformitate

cu legile privind drepturile intelectuale

Nr. ROMNICK 2310100001110001 BEC prima

CAPITOLUL UNU

Totul a început din curiozitate firească. Un caine vagabond își făcuse somnul de noapte pe preșul de la intrarea clădirii noastre. Când am ieșit afară dimineața, m-am oprit să inspir mirosul înțepător lăsat în urma sa, încercând să ghicesc rasa. Reintrând în clădire, m-am oprit din nou.

Ceva mai târziu mă odihneam pe pervazul din camera de la etaj a lui Dalai Lama. Era locul meu favorit, îndeosebi pentru că oferea un unghi avantajos din care puteam supraveghea mult cu efort minim. Doar să te afli în aceeași încăpere cu Sfinția Sa, și este cea mai minunată senzație pe care o poți resimți. Poți să-i spui cum vrei: prezența, energia sau iubirea sa, dar atunci când te afli în preajma acestuia, nu te poți abține să nu te lași cuprins de o senzație profundă și trainică de bunăstare, de siguranță sinceră că, indiferent ce se petrece, dincolo de aparență, totul este bine.

În dimineață cu pricina, nici nu m-am aşezat bine pe pervaz, dornică să mă las absorbită de mărinimia care îl înconjoară pe Dalai Lama, că am și simțit cum mi se zbârlește pielea. Într-o clipită mi-am răscut capul și am început să mă ling frenetic. Dar mâncărimea a devenit și mai rea! Mi-am scărpinat și ros, chiar mușcat pielea de pe

burtă și de pe spate. Nu mai simțisem niciodată aşa ceva. Era ca și cum tot corpul îmi era asaltat de o armată de atacători invizibili!

Sfinția Sa își ridică privirea cu îngrijorare de la birou.

Câteva clipe mai târziu, mâncărimea se opri tot aşa de brusc precum apăruse. Oare fusese doar în imaginația mea? Vreun capriciu karmic potrivnic care venea de cine știe unde?

Însă în aceeași zi, pe când mă întorceam dintr-o vizită din împrejurimi, am fost din nou asaltată. Durerea era atât de neașteptată și de intensă, că am sărit de pe dulapul cu documente din biroul asistenților și am aterizat șovăielnic pe podea. M-am contorsionat într-un alt spasm de lins și mușcat furios al spatelui. Părea că sunt asaltată brusc de o sută de mici atacători, care mi se tărau pe piele, pișcându-mă cu colți înfierbântați. Atacul lor era total – nu mă puteam gândi decât cum să-i alung de pe mine, indiferent ce erau.

Tenzin, mâna dreaptă a lui Dalai Lama în toate chestiunile mănăstirești diplomatice, privi încordat de la biroul său. Scriind un e-mail către un idol al pop-ului scandinav din anii '80, mă privi surprins.

– PSS?

Mereu pedant, mi se adresa cu titlul oficial, de Pisica Sfinției Sale.

– Nu îți stă în caracter!

Așa și era. Și la fel și crizele de furnicături, colindatul și foiala care au continuat pentru tot restul zilei și în timpul nopții. Simțeam că îmi pierd mințile.

În următoarea dimineată, Sfinția Sa îl convoca la prima oră pe asistentul său.

– Tenzin, micul nostru Leu de Zăpadă are probleme.

Termenul afectuos al lui Dalai Lama îmi umplea de obicei inima de bucurie. Nu și în acea împrejurare. Ca la un semnal, m-am îndoit de spate, atacându-mi vârful cozii într-un tumult de frământări sălbatrice.

– Asta a făcut și ieri, observă Tenzin.

Amândoi au stat în picioare și m-au privit câteva clipe, înainte de a li se întâlni privirile. Au pus același diagnostic la unison:

– Purici!

Tenzin trimise imediat după o zgardă de purici pe care intenționa clar să mi-o pună la gât. Nu numai că m-ar fi scăpat de cauza nefericirii mele, mă asigură el, ci m-ar și fi ferit de alții purici în viitorul apropiat.

Mă chinuam să înțeleg ce se întâmplase. Purici? Eu?! Pisica lui Dalai Lama nu era imună la o asemenea comună și sordidă neplăcere? Și ar putea să existe umilire mai mare decât aceea de a fi infectată, dintre toate ființele, tocmai de un câine vagabond?

Inițial, am rezistat la eforturile lui Tenzin, nedorind să îmi afișez statutul de infestată în public, dar, apucându-mă ferm și pe un ton liniștitor, îmi fixă zgarda în jurul gâtului. Apoi mă puse în carantină în camera de prim ajutor, în timp ce Dalai Lama era plecat să supervizeze un important examen monastic. În răstimpul absenței sale, Tenzin supraveghe o curățenie de

primăvară minuțioasă în biroul Sfinției Sale și pe toate coridoarele pe care le foloseam.

Zvonul despre câinele vagabond ieși la iveală și, atunci când covorașul de la intrare a fost cercetat, s-a dovedit că era atât de infestat, încât trebuia aruncat. A fost curând înlocuit de un nou covoraș drăguț din fibră de cocos, cu țepi scurți și margine colorată cu roșu. Paza a fost înștiințată să fie alertă la câinele vagabond care, dacă reapără, trebuia să fie dus la mănăstire până când i se va fi găsit un adăpost permanent.

Părea ca incidentul cu puricii să se fi încheiat.

Dar viața e mai complicată decât atât. Chiar dacă din fericire am scăpat curând de purici, atât de mare fusese impactul lor, încât, în anumite răstimpuri din zi sau noapte și fără vreun motiv aparent, îmi imaginam că mă asaltau. Stăteam la fereastră, absorbită de contemplare pașnică, și deodată mi se zbârlea pielea. Sau mă aşezam să meditez și, din neant, ideea existenței lor îmi acapara mintea. Mă trezeam cuprinsă de spasme și scărinându-mă, din cauza unei jumătăți de duzină de paraziți imaginari, care se năpustea în blana mea în diferite direcții. Deși reușeam să mă abțin să reacționez fizic, mintea îmi era asaltată de un tumult de zăpăceală. În clipe ocazionale de odihnă încercam să mă îmbărbătez că trecutul meu traumatizant era istorie, dar nu puteam să ignor adevărul propriei experiențe: poate că nu

mai eram infestată, dar încă sufeream din cauza puricilor.

Tot atunci s-a petrecut altceva care a fost resimțit ca un soc de întreaga comunitate. Eram acolo în acel moment, un observator intern. Ceea ce n-aș fi ghicit niciodată a fost impactul direct pe care l-a avut asta asupra vieții mele sau faptul că aveam să fiu implicată ca participant. Și, mai ales, m-a făcut conștientă că pisicile nu sunt singure în suferința cauzată de purici.

Incidentul s-a petrecut în timpul unei mese importante, găzduite ocazional de Dalai Lama. O delegație importantă de la Vatican era în vizită la prânz. Jos, la bucătărie, doamna Trinci, bucătarul-șef al oaspeților lui Dalai Lama, nu precupește niciun efort pentru ca invitații Sfinției Sale să fie impresionați. În ultimele trei zile muncise serios la asta, agitanțu-se și măcinându-se și pentru cel mai mic detaliu. Fiind ea însăși italiană, era ca și cum și dorea să demonstreze că, indiferent ce măreție gastronomică s-ar fi putut afla în cele mai elegante restaurante din Roma, aceasta putea fi egalată, dacă nu depășită, aici în Himalaya.

După ce farfurile cu paste au fost strânse, a urmat un interludiu încântător în timp ce Sfânta Sa se întreținea cu oaspeții săi – nu numai prin cuvinte, ci și prin simpla sa prezență. Observ efectul pe care Dalai Lama îl are asupra vizitatorilor în fiecare zi din viața mea, și tot nu mă satur de asta. Astăzi era rândul oaspeților de la Vatican să se

bucure din plin de senzația de bunăstare trainică. În timp ce o faceau, am rămas pe pervazul de la primul etaj, așteptându-mi propriul prânz cu o anticipare crescândă.

Dacă aş fi fost întrebată care era persoana preferată de la Mănăstirea Namgyal – desigur, cu excepția Sfinției Sale –, aş fi răspuns fără ezitare că doamna Trinci. Exuberantă, extravagantă, o prezență autoritară în bucătărie, încă de când m-a văzut prima dată m-a declarat Cea Mai Frumoasă Ființă Care A Trăit Vreodată. Nu e nevoie decât să apar în bucătărie, că mă și ridică și mă aşază pe blat ca pe cea mai delicată piesă de porțelan și îmi pune dinainte vreo bucătică succulentă spre delectarea mea. Cât timp aş devora zgomotos ficățelul de pui tăiat cubulete, ea m-ar privi cu ochii de chihlimbar rimelați, șoptindu-mi nimicuri plăcute la ureche.

Chiar și când nu eram la vedere, persistam în gândurile sale. Doamna Trinci putea foarte bine să pregătească o masă elaborată pentru oaspeți de la Casa Albă, Castelul din Praga sau Palácio da Alvorada, dar nu uita niciodată de mine. Pe lângă comorile de pe căruciorul cu deserturi, care îți lăsau gura apă, se asigura întotdeauna să mi se pună la dispoziție un castronel de lapte fără lactoză sau poate, ca o tratație foarte rară, o lingură de smântană groasă.

În acea zi, la masa din sufragerie a fost o adeverărată procesiune de panna cotta, tiramisu și tort. Acompaniate, ca de obicei, de zâmbete de apreciere din partea oaspeților Sfinției Sale. Ospătarii serveau fiecare musafir. După desert, s-au retras unul câte unul, rămânând prezent doar

ospătarul-șef, Dawa. M-am uitat înspre căruciorul cu deserturi, însă nu era nici urmă de castronelul meu alb.

Sigur nu fusesem uitată? Era posibil așa ceva?

Nu doar eu observasem asta. Așa cum stăteam, părăsită de obișnuita mea indulgență, Sfinția Sa își ridică privirea de la o discuție antrenantă despre Sf. Francis de Assisi și se uită de la Dawa la mine și apoi la căruciorul cu deserturi. Nu a fost nevoie să spună ceva. Câteva clipe mai târziu, Dawa deschidea ușa și șoptea niște ordine imperioase.

Dar atenția mi-a fost repede distrasă de altceva: de tânguiala îndepărtată a unei ambulanțe. Părea să se îndrepte direct spre noi.

Cu urechile ciulite, am ascultat sunetul care se aprobia. Nu era nicio îndoială – *urca* pe colină. Pe când vehiculul alb cu lumini sclipoatoare își făcu apariția la intrarea de la Namgyal, m-am ridicat în picioare.

La fel și Tenzin. Pentru că discuția de la masă deveni imposibilă din cauza sirenei, se scuză și se duse la fereastră. Timp de câteva clipe, amândoi am privit în jos. Ambulanța intră pe poartă și merse ușor prin curte. Grupuri de călugări și mici cordoane de turiști se dădură la o parte din drum, holbându-se la apariția vociferantă. Sirena deveni și mai zgomotoasă pe măsură ce vehiculul se aprobie și mai mult, atingând un nivel acustic insuportabil. Apoi se făcu o liniște bruscă pe când ambulanța ajunse în fața clădirii și dispără din vedere.

Urmă o liniște sinistră. În jurul mesei se puteau vedea sprâncene ridicate și expresii de îngrijorare.

Mai mulți delegați de la Vatican se încinărau pe când priveau în sus. Tenzin se întoarse la locul său și încep conversația se reînnodă.

Privind spre curtea plină de obișnuitul amestec de călugări în robe roșii, ghizi turistici cu umbrele și curieri cu veste fosforescente, am uitat pentru scurtă vreme de omisiunea inexplicabilă de la acel prânz – până când sosi Dawa cu obișnuitul meu castronaș, pe care îl așeză pe pervaz cu o plecăciune formală.

Puțin mai târziu, reprezentanții Vaticanului își luară la revedere de la Sfântia Sa. Stabiliră să țină legătura prin Skype și apoi începură să părăsească încăperea într-un șir de sutane. Timp de câteva clipe, Dalai Lama rămase singur, cu mâinile împreunate în dreptul inimii, murmurând mantră. Îl mai văzusem făcând asta. Intuiția îmi spuse că se petreceea ceva serios.

Câteva clipe mai târziu, Tenzin se întoarse în capătul corridorului.

– Sfântia Voastră, îmi pare rău să vă informez că doamna Trinci a suferit un infarct.

Mi-am ridicat privirea – auzisem bine?

Compașiunea copleșii nu numai chipul Sfintei Sale, ci și întreaga încăpere. Ca și cum îngrijorarea sa nu mai putea fi ascunsă; părea să se reverse în exterior, atingând fiecare ființă de la Namgyal și chiar dincolo de mănăstire.

Ambulanța a venit repede, continuă Tenzin.

A fost dusă la spital. Vă voi anunța de îndată ce am mai multe vești.

Dalai Lama dădu din cap.

– Mulțumesc, zise el încet. Să se recupereze total și repede!

Tenzin își împreună și el mâinile în dreptul inimii și apoi părăsi camera.

Zilele care au urmat au fost neobișnuit de posomorâte. Zvonul despre infarctul doamnei Trinci se răspândi peste tot la Namgyal și chiar dincolo de ea. Deși nu era o prezență zilnică la mănăstire, era unul din cei mai pitorești membri ai personalului, cunoscută atât pentru temperamentul vulcanic, cât și pentru sufletul ei generos. Puțini erau cei de la Namgyal care nu se bucuraseră de talentul ei culinar fără egal – chiar dacă era vorba doar de una din prăjiturile delicioase pe care le gătea în mod obișnuit pentru călugări.

Primele vești oficiale de la spital confirmără diagnosticul de infarct. Se făceau teste pentru a determina amploarea problemei de sănătate. Pentru o vreme nu a mai fost nicio informație despre ce se întâmpla la spital. Apoi, câteva zile mai târziu, fiica doamnei Trinci, Serena, i-a telefonat Sfintei Sale pentru a-l pune la curent cu nouățile. Acesta era în toiul recitării de mantră, așa că puse telefonul pe speaker, continuând să răsucească mătăniile între degete.

Serena crescuse în McLeod Ganj și fusese